

Det blev hans Sidemand i Kompaniet, en juridisk Kandidat, der ogsaa havde vist sig tapper under Belejringen og desuden var i Familje med en af Hærens Generaler.

Kort efter var Krigen forbi, og Mandskabet hjemforlovedes.

Søren gik omkring paa Landevejene og søgte Arbejde. Hjem til Forældrene vilde han ikke nu. Tilbage til Aalborg, hvor han havde siddet i Arrest, vilde han heller ikke. Han agtede sig ud i det fremmede for ikke at vise sig igen, før han havde øvet en Stordaad, der spurgtes viden om. Han vilde se at komme over Havet til en af de store Fabriksbyer i England. Men til den Rejse behøvedes Penge, som han først maatte fortjene.

Han blev i disse Dage et ensomt Menneske. Mens de fleste andre hjemvendte Krigsmænd vedblev at bære Felt-huen som et Emblem, der aabnede Dørene for dem i de bedste Huse, fortav han, hvorfra han kom, og talte aldrig om sine Krigseventyr. Derfor varede det længe, inden han fandt Arbejde, og tilsidst led han Nød.

Som en pjaltet Landstryger kom han en Regnvejrs-aften vandrende til Enslev. Bysmeden her, en ældre Mand, havde faaet en Svaghed i Ryggen og trængte til Hjælp. Søren arbejdede der et Par Dage paa Prøve og blev derpaa fæstet for en god Løn.

Men ogsaa her var Ulykken ude efter ham. Han gik hen og forelskede sig i Husets unge Datter, og det paa den Maade, at Pigen blev med Barn. Det kom til Graad-scener, og den syge Fader, der var forpint af Smerter, fik et Raserianfald. I Stedet for en Frifærd ud i den store